

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja ce
Swó bny statok,
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Priez spar mernj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne dny;
Dzeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnośc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske lopjeno

Sałožič 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Biedrich Sella.

W Budyschinje

25. haprleje 1937

Baugen

Njedžela Kantate.

Spěwajće Knjezej nowy kěrluš, pschetož wón čini džiwny. Psalm 98, 1.

„Kantate!“ Tak nam dženšniska njedžela pschisła. „Spěwajće!“ rěka to po naschej lubej serbskej rěči. „Spěwajće!“ tak nam Bože hwjate słowo pschikasuje, a to níz je nož w tutym tekstnym słowje, ale husto dosć w hwjatym pišmje stareho a noweho testamenta.

Spěw kěrłucha kóbu do Božeho stworjenja. Hižo pschi spočatku hwěta su spěwali. Bóh ho Hioba woprascha: „Hdže běšće ty, jako ja semju sałožich, a rańšće hwědy hromadže khwalachu a wyskachu wschitke džeczi Bože?“ A na kónzu wschěch semskich a čažnych wězow budžēja spěwacž. Pschetož tak steji w sjewjenju hwj. Jana wo dokonjanej gmeinje: „Woni spěwachu nowy kěrluš.“

Alle naž wschitkich, kiž smy nětlo žiwi, Bože słowo napomina: „Spěwajće Knjezej nowy kěrluš!“ Nasch doktor Marczin Luther praji: „Do noweho džiwa kěrłucha tež nowy kěrluš, džak a přédowanje.“ Tohodla je Luther ham we swojim přenim kěrłuchu w lěće 1523 tak pišnik: „Nětł nowy kěrluš saspěwamy, Bóh tón Knjes naž žohnuje.“ Wožebje sa mlody lud chzysche wón dacž je wschěmi swonami swonicž a je wschěmi byrglemi pišacž a wschitko kłincžecž, schtož móže kłincžecž.

Tohodla spěw tež runje do nascheje evangelskeje zyrkwje kěrłucha, a my kabi nasche Bože kěrłuch, nasche zyrkwinske shromadžisny a naschu zyrkwinsku wučžbu bjes spěwa, bjes naschich kěrłuchow storo wumyšlicž njemóžemy. A čehodla spěwamy? Psalmiski spěwar wotmołwi: „Pschetož wón čini džiwny!“ Haj tohodla, dokelž wschěhomóžneho Boha mamy, kiž ho pschezo snowa jewi se swojimi skutkami a se swojej hnadu,

spěwamy jemu k čžesczi, khwalimy jeho wulkosć a mudrosć a móž:

„Wulki Božo, khwalbu či,
Essny Knježe, saspěwamy,
Semja či ho pokhili;
Kak ho tebi dodžiwamy?
Twoja kražnosć bě a je,
Woštanje do wěčnosće.“

Tak my dženža hišće rad po khwalbnym kěrłuchu Ambrosija, kiž běšće pschéd wjazny hacž 1500 lětami s biskopom w Milanje, spěwamy.

Haj, spěwajće Knjezej nowy kěrluš, pschetož wón čini džiwny! Wo Božich skutkach a džiwach tola w naschich kěrłuchach spěwamy. Kóždy woprany kěrluš je spěwane a wuložene Bože słowo, kóždy kěrluš je přédowanje w małym. A nowy je kóždy tajki kěrluš potom, hdž snowa nam Božu móž a hnadu pschpowěda. Wožebje derje samóžēja to kěrłuche naschich wótzow i reformazisneho čaža, kiž nascha mlodžina, kotraž chze runje w naschim čažu nowe spěwanje hajicž, tak rad spěwa.

Kóždy tajki „nowy kěrluš“, kiž Boha khwali, rěči wo jonym i tjoch skutkow trojenicžeho Boha: Bóh je mje stworil je wschěmi stworjenjami; Bóh je mje wumohl i tym, so mi we swojim Essnu Jesužu Khrjstužu mojego Knjesa da; Bóh hromadži swoj lud, twari swoju zyrkej, pschihotuje swoje kralestwo psches hwjateho Ducha.

Haj, tohodla spěwamy Bohu k čžesczi a khwalbje, so je wón wschěhomóžny stworicžel njebježow a semje! Nětko we nalěčzu sažo něšcto wo tym sacžujemy, tak Bóh swoju stworicželsku móž jewi: wscho ho wonka seleni a roscže, tak so swoje wutrobne wježele na tym mamy. Jenož je to nascha próstwa, so Bóh žyke lěto nasche pola a kuki a sahrody žohnuje; a bur runje je, kiž ham najlěpje wě, so w tym wschěm wot wschěhomóžneho stworicžela wotwižujemy. Ale tak móžemy tola spě-

wacz: „Schtož Bóh Knjes tudy stworil je, to je tež šdzeržecž klubik.“ Haj, Bóh je stworiczel; wo tym spěwamy w našchich kěrluschach. Dopomámy šo pak na wukładowanje přenjeho artikla našeho kšesćizjanskeho wěruwuinacza! W artiklu hamym steji wuśnacze k Bohu stworiczelej njebjehow a semje. Luther to pak tak wuložuje, šo njerěcži jenož wo tym, šo je Bóh šwět šćinil, ale wožebje wo tym, šo je mje stworil a mi wšitko dał. Haj, to nješmēm šabycž, šo wšitko, šchtož ja mam, mam wot Boha: moje žiwjenje, moju strowošć czěła a dušhe, moju draštu, moju jědž, wšcho kubło, moju šwójbu, wšitko to je mi wot Boha date a dowěrjene. Tež moja domišna, mój narod, mój lud, mój wótzny kraj je mi wot Boha daty; tohodla prošymy tež ša wótzny kraj a jeho wjednika — to wožebje tež š jeho narodninam, kiž je w šandženym tydženju měł — a ša našču domišnu a našč lud, kaž w kěrluschu czinimy:

„Ma naš š hnadu pohladaj,
Swarnuj, žohnuj šwoje herbstwo.
Knježe, wodž našč lud a kraj,
Šdzerž a šchituj našche Šserbstwo.“

Haj, wšitko, šchtož mam, mam wot Boha, tež to, šo je mje Bóh tón Knjes hač do dženžnišeho dnja wjedł a klubik, šo chze dale pšchi naš wostacž še šwojej hnadu. Ale šchto dyrjbu ja? Luther nam to praji: „Ša čžož wšitko šym ja winojty, šo jemu džakowacž a jeho thwalicž a jemu šluzicž a jeho pošluchacž.“ Někotre kěrlusche nam to tež wurasnje praji; pšhecžitaj šebi tola ras tute kěrlusche.

„Spěwajcže Knjesej nowy kěrlusch, pšchetož wón czini džiwny!“ Kotry drje je najwjetschi Boži džiw? Neje to tón, šo je š wulkeje bójškeje lubošće nam šwojeho jenicžleho narodženeho Šsyna pošlak, „šo bychu wšchitzy, kiž do njeho wěrja, šhubjeni njebyli, ale wěcžne žiwjenje měli“? Kěrluscher wo tym tak spěwa: „Šdnyž tutón džiw chzu šapšchijecž, hdže mohł šo rosum wupšchestrěcž!“ Kač džakowni móžemy bycž, šo tajkeho Šbóžnika mamy, kiž je naš wšchitkich pšches šwoju šwjatu frej wumohł a nam tak njebieske durje wotewrił, a šo my wěmy, tutón Šbóžnik je štanyl wot morwch, je žiwny a chze dženža našč Knjes a pomožnik bycž, šo móžemy runje nětko we wješkelym jutrownym čžažu spěwacž a wyšlacž:

„Khrjšt je š rowa štanyl
A še wšchej martry czahnył;
Šso toho mamy šradowacž,
A Khrjštuž chze našč trošchtowacž!“

Haj, kač wjele kražnych kěrluschow mamy tola wo našchim Knjesu Khrjštužu, kač wjele modlitwow a wuśnacžow k njemu jalo Šsynej Božemu! A runje w našchim čžažu, w kotrymž někotři nadběhuja pšhecžiwu Jesuše Khrjštuše jako Knjesej a Wumožnikej žykeho šwěta, šejmy twjerdže we wuśnacžu: „Jesuša ja njepušchcžu, dokelž je šo ša mnje podał!“

A šecži wulki džiw, kotrehož dla Bohu nowy kěrlusch spěwamy, je tón, šo wón dženža hišchcže pšches šwjateho Duha šwój lud na šemi hromadži, šo je tudy šwoju zyrkej šakožil. Zyrkej njeje žane człowške towarštwu, hdžež rjane napominaze a natwarjaze šłowa škšchisch, ale móžny twar, wot Boha šameho pšches šwjateho Duha natwarjenny, „hdžež — tak pišche šwj. Pawoł na Šfesiskich — Jesuž Khrjštuž šam róžkny kamjet je, na kotrymž to žyke twarjenje hromadu šwjane rojčze k šwjatemu templu w tym Knjesu, na kotrymž tež wy šobu štwarjeni šcže k Božemu wobndlenju w tym Duchu“. Haj wšchač, w zyrkwi džekaja człowjekoj, a hdžež człowjekoj šu, namakašč człowške wašchne a człowštu šłabošć,

ale Knjes zyrkwe je jenož trojenicžki Bóh, zyrkej njeje człowjecža, ale Knjesowa wěz. Knjes Khrjštuž je dobywaršny štanyl, a tohodla wěmy, šo jeho zyrkej je tež dobywarška zyrkej. To móže nam trošcht a nadžija bycž runje w šhutnym čžažu, w kotrymž našcha zyrkej nětko steji. Jenož to jene nješmēm šabycž: Bóh móže dacž, šo šo na wšchelatich městnach šemje zyrkej šhubuje. Bóh je to tež hižo czinil: Špomámy na kraj, w kotrymž přenje kšesćizjanske wošady, potajkim přenja kšesćizjanska zyrkej našta, to je Mala Wšiska, hdžež běšchtaj mjes druhimi šwj. Pawoł a šwj. Jan škutkowałoj! 1000 lět je tam zyrkej byla, potom je pohanštwu dobylo. Špomámy na Rusku. Lětštotki dołho bě tež tam zyrkej, nětko tam bješbóžnošć dobywa.

Šwarunj Bóh našč luby wótzny kraj pšched tajkim nješhožom! Daj nam wšchitkim prawe štejišchcžo, šo w šwěrnošći k našchej zyrkwi štejimy, šajkuž mamy! Njedajmy šo mylicž, my njetrjebamy žanu nowu zyrkej! Wjele bóle spěwajmy:

„Šdzerž, Knježe, šwoje šłowo nam
A poštorcž njepšhecželow šam,
Kiž twojch' Šsyna Khrjštuša
Nětko chzedža štorcžicž še štoła.
Ššew šwoju móž, o Khrjščcže ty,
Šo šam Knjes wšchitkich knježich šy,
A šwarnuj šwoje kšesćizjansktwo,
Šo by cže wěcžnje thwaliko.“

Jako Pawoł a Šilas w Šilipje, w přenim europškim městcže, w kotrymž běšchtaj ewangelij pšchipowědałoj, jataj we jaštwe ležeschtaj a jeju nošy běšchtej šamknjenej do khlódy, špěwaschtaj Bohu thwalbne kěrlusche. To je móžne pšchirunaje wo wulkej možny špěwaneho ewangelija. Šo bychmy tež my to našonili! Čžim bóle bychmy czinili po napominanju Božeho šłowa: „Spěwajcže Knjesej nowy kěrlusch, pšchetož wón czini džiwny!“ Šamjeň.

Šchto tyšchi a šchto pošylni.

To je napišmo špěwčka, kotryž našč Šandrij Šejler 1870 ša Mišionški Pošoł šanježe. My jón tu dženža štajimy do našcheho kopjeńka a š tym do našcheho čžaža.

Tu Bože domy štarja,
Haj šemja, njebjeha:
To šłowo Bože traje
A wěcžnje wostawa.

Tu wumrěcž widžich, czahnyčž
Wšchčch Božich wotrocžkow;
Tón hošpodar njej šmjertny,
Kiž pyta winizow.

Šso minu wuklincžane
Tu Bože šwjedjenje:
Nam kražnošć Boha Knjesa
Pač wšchědnje šjawna je.

Tam š blukej lampku dželba
Wot Khrjšta wotpadnje:
A kražnošć jeho mjena
Pšches kraj a morjo dže.

Tam šłaba čžrjódka maka
Chze pomhacž pohanam;
A njej Bóh Knjes tež šo šnaje
A k jejnym študnicžkam.

Na starschich naschich nowych paczerškich džeczi.

Wschudžom w naschich wožadach šo sažo paczerška wučzba šapocznie. Tež twoje džeczo nětko jon krocž sa tydžen f šwojemu šararjej na paczerje khodži, šo by šo pschihotowało na džen konfirmazije, ach niz jenož na džen konfirmazije, ale na šwoje žnje šchesczijanške žiwjenje. Wono dyrbi — runje taž kaž šy šam pschi wobnowienju šwojeho šchczerškeho šluba činiš — šwoju wěru do trojeničkeho Boha wušnacž a šlubicž, pschezo tutu wěru wušnawacž psched Bohom a psched čłowjekami, po tutej wěrje žiwe byčž a ša šwojim Knjesom Khrystušom psches žiwjenje khodžicž. Šo wono to potom tež woprawdže samože, f temu čže paczerška wučzba pomhacž; twoje džeczo dyrbi tam šwoju bibliju pschezo bóle šesnacž a nawuknycž, w njej f šwojemu dobytnej čžitacž, dyrbi šo šawješčž do žyrtwinskoho a wožadneho žiwjenja a šo šanoricž do potajnistwa a kražnosče šchesczijanškeje wěry.

Šaj wšchaš, wěru dacž móže jenož Boh psches šwjateho Duchy; ty šnajesh Lutherowe šłowa: „Ša wěrju, šo ja šam se šwojeho rožuma abo možy njemožu do Jesom Khrysta, šwojeho Knjesa wěricž ani f njemu pschińcž, ale šwjaty Duch je mje psches ewangelion powolaš.“ Ale šwjaty Duch ša to čłowjekow wuži. Taž je tež pola twojeho džescža. Psches čłowjekow šlutfuje šwjaty Duch. Ale njewěč, šo štaj to jenož šarar a wučer twojeho džescža, ale pschede wšchem šy ty to šam! Njepraj: „Šajš hólž, našcha holža nětko na paczerje dže. Šararjej šo hižo poradži, našchemu hólzei, našchej holžy prawe myšle šachčžepicž, šo potom po prawym pucžu psches žiwjenje pónđže!“ Lubn nano, luba macže, šo šo twoja nadžija dopjelni, to leži najprijedy šobu na tebi! Pschetož najlěpšchu wučzbu w šchesczijanškej wěrje njedoštanje twoe džeczo w šchuli a na paczerjach, ale pschi tebi doma!

Twoje džeczo našhoni w konfirmaziškej wučzbie wo kražnosčzi a možy našcheje wěry do Jesom Khrysta, wo tym, taž ma šo tajka wěra wušnacž a dopokajacž f šchesczijanškim žiwjenjom; wono wuknje, šo je šwjate pižmo taž pucžnik ša kóždeho šchesczijana, jemu šo praji, šo šo Jesušowu wučžobnik džerži f Božemu šłowu a f Božemu blidu. Ale šhto nětk, hđnž ty šam šwoju wěru njepokajujesh, hđnž čži šamemu biblija šu njelnate lnihi, do kotryhž ženje abo jenož jara mašo hladach, hđnž šam porjadnje šemšchi njekhodžicž? Twoje džeczo šej potom praji: Mojimaj šaršchimaj na tym nješaleži, wonaj šo šamaj wo to nješarataj, šhtož šarar praji, tuž nicžo na tym wšchem njeje, tuž to tež ja njetrjebam; ja paczeršku wučzbu a konfirmaziju šobu čžinju, došelž drušy to tež čžinja, ale hewat je mi wšhitko wšcho jene, a šarar móže prajicž, šhtož wón čže, hđnž šajimawe je, šhtož powěda, pschipožlučham. Ale šhto dyrbi to ša moje šnutskowne? Šaršchej to tež njetrjebataj!

Na tym špóšnajesh, šajku šamokwitocž ty runje w paczerškim čžahu šwojeho džescža mašch. Šaj, twoje džeczo dže na paczerje: dži w duchu tež šobu na paczerje, pokaj jemu, šo ty tež šajim mašch ša to, šhtož je wono tam šlyšchalo, šo woprašchej wo to abo tamne f paczerškeje wučzby, wukń tež f twojim džescžom a praj jemu, wožebje hđnž jemu wukńjenje čžežko padnje, šo njewuknje jenož ša šararja, ale ša žiwjenje. Šaj, twoje džeczo dže šemšchi. Dyrbi šame hicž? We wšchelašch domach taž je, šo drje šaršchej na to hladataj, šo jeju džeczo šemšchi dže, ale šamaj na to šyža njemyšlitaj. Ně, taž dyrbi byčž taž w šamnym domje, hđžej ššinacželětna Lenka f šwojej maczeri pschińđže a rjeknje: „Ty, macži, ja wěm

něšchto kražne! Šdnyž nětko na paczerje pónđu, potom njendu wjazy šama njedželu na Božu šlužbu ša džeczi, ale tuž pónđu wšchaš f wami hromadže šemšchi. To budže rjenje!“ — „Šaj, džeczo, nan a ja šmój tež hižo wo tym rěčžaloj, a šo jara na to wješelimoj!“ —

Ale nětko na šonzu hišchče šłowo na tebe, kiž šy šerbški nan a šerbška macž; maczeršchczina twojeho džescža je šerbška rěčž, wy doma ženje hinaš hacž šerbšy njerěčžicže. Nješchajš tež dacž šwoje džeczo šerbšy konfirmowacž? Ty šam šy tola tehdom na dnju konfirmazije šwój šchczerški šlub w šerbškej maczeršchczinje wobnowiš, šy šerbške wěru wušnacže wuprajiš, šy f přenjemu rasej f šerbškej špowědži šchoš. A twój hólž, twoja holža? Šaj wšchaš, ty mašch šwoje wobmyšljenje. Twoje džeczo šnano derje čžitacž njemóže a njeje hišchče ženje šerbšy wukńlo, šnano dožyła w wašchej šchuli žana šerbška wučzba njeje.

Ša šym na šwojej šerbškej paczerškej wučzbie džeczi měš, kiž njeběchu mohli w šchuli šerbšy wučkncž a kiž šu tola na paczerjach šwoju wěž taž derje došonjate, šo škoro šyža žadny rosdžel njeběche mjes džeczi, kiž běchu šerbšku wučzbu doštale a mjes tymi, liž njeběchu ju doštale. Ša wěm, šo w přenim čžahu šu šaršchi kuf šobu pomhali. Šchtož ma šošcht a luboščž, tomu šo wšhitko poradži. Šarar tež bóršy špóšnaje, šajke džeczi šu wobdarjene a šajke niz, a čžini potom po šłowje: Komuž šo wjele dawa, wot toho šo wjele žada.

A napočledku hišchče to: Wukńjenje a čžitanje njeje to najwažnišche w paczerškej wučzbie — šo wjele na tym šaleži, to kóždy šrosumliwy čłowjek wě —, ale jene je hišchče wažnišche: To je to, šo w paczerškim čžahu šymjo Božeho šłowa šo wušywa a šo šo do wutrobny džescža šchčžepi a plody pschinježe, a f tomu to, šo wono pschezo bóle šwjeho Šbóžnika ššnaje a lubuje.

Šerbška rěčž je maczeršchczina twojeho džescža; njewěšch šam, šo maczeršchczina ma wukń móž w šebi; njeklincži to hinaš, šchtož w maczeršchczinje šlyšchicž? Twojemu džescžu šo runje taž dže, tež hđnž šamo to wěšče njewě a njerosumi. W paczerškej wučzbie je hinaš hacž w šchuli; tam je ščoncžnje wšcho jene, twoje džeczo wěšte wěžy w šerbškej abo w němškej rěčži šlyšchi a nawuknje. A to šo wě, šo dyrbi twoje džeczo tež němšku rěčž derje wobkńježicž. Ale tam šo jedna wo Bože šłowo; a derje tomu džescžu, kiž šlyšchi Bože šwjate šłowo we wučzbie a na šemšchach w rěčži šwojeje maczerje.

Tohdla, lubi šerbšy šaršchi, dajče šwoje džeczi šerbšy konfirmowacž! Ale nimo toho wšcheho nješabudžče to jene, mjenuižy tež Boha prošycž ša šwoje džeczi. Pschetož jeli šo Knjes šhěžu njetwari, tuž džekaja podarmo, kotšiz ju twarja.

L. w M.

Šłowo taž ša naš.

Bě 28. oktobra lěta 1870. Wójna bě taž rjež ša Němšku hižo dobytá a pucž še kónowanju němškeho šhěžora hižo hotowy. Na tutym dnju wupraji kanzler Bismarck, kotremuž šu šawišny čžestne mjeno „želešny kanzler“ dake ščžehowaze šłowa:

„Ša mam šwoju wobštajnosčž, kotruž šym 10 lět došho ššawnje pschecžiwu wšchem móžnym njemóžnosčžam wopokajš, jenož se šwojeje roššudneje wěry. Wosmu-li woni mi tutu wěru, wosmu mi mój wótžny kraj. Šdnyž ja njebnyh byš šchesczijan fruteje wěry, hđnž ja njebnyh měš kražny šakóžš nabožiny, njebnyh woni tažkeho šwjastkowneho kanzlera nihdy měli.“

Zyrkej a stat.

Wo zyrkej nětko dže. Wjele so rěczi, pišče, czisłcezi. Tu ras něšto s wošewjenja, kotrež so w zyle druhim kónzu Němskeje t tutej wězy wošewi. Evangeliska wošada měšta Kassela praji w nim mjes druhim tole: ... Wo to štož sa ložl zyrkwe, wo Khrystuža dže to w tym rošhadžowanju, kotrež howri laž wichor pišes mēnjenja a nahladny. Lud židow je něhdy Jesuža saczižnyl a křižował. My dzeržimy, štož mamy, toho Knjeja zyrkwe s zylej dušchu, dokelž žmy pišewwědzeni: „My, našy luby lud, njemóžemy bjes njeho bncž! Njeje móžno, na městno Khrystuža něšto druge stajicž! — ... S mozami ewangelija chzemy my žwojemu wjednikkej a žwojemu statej služicž. My ewangelizy křišcijenowochzemy so we žwojej horzej lubosći t wótnemu krajej wornikoho dacž pišetriehicž. Evangeliska zyrkej njemóže hinaž služicž hacž s tutym ewangelijom, kotryž je Bóh jej dowěrit jako dar, jako najwšichšu službu. Ale wona njeje to kamžne, štož je stat. — Stat, lud, to je něšto, štož tu je; němški lud stejí swonka wscheje debatty; wo wjednikowe žlowo njeje žancje debatty; wono so s polnej dowěru pišijima. Tež ewangelijon je swonka wscheje debatty; wono je woi Boha date w Jesužu Khrystužu. W ewangelijonje je wschitko prajene, wschitko rošhadžene, wschitko date; my njemóžemy ewangelijon pišetworicž a pišehotowacž, kaž so nam to runje wušdanje. My njemóžemy tež žane nowe ewangelijon wunamakacž; my njemóžemy nicžo pišitajicž a nicžo precž wsacž. Jenož na tutym žaložku móže so wona pišezo snowa twaricž. — Lud zyrkwe móže wolicž jenož tajlich mužow a tajke žony, kotsiž chzedža na tutym žaložku stacž a tak zyrkej twaricž a němškemu ewangeliskemu ludej služicž. ...“ — Pišči spocžatku tutoho wošewjenja tam stejí: „My žmy 18. mērža 1937 wudyr a wobnowjenje ewangeliskeho wědomnja a dušny w našim mēscze nashonili a sacžuli; to bě pišče wsche naržbóle napiate wocžakowanja. Evangeliski lud so hibasche a žoľmjesche po hažach, a so kopjesche pišči durjach zyrkwjow. Martinowa zyrkej a stara lutheriska zyrkej běšchtej hodžiny do šapocžatka hižo polnej a šastup dnrbesche so sawrēcž. A nětko so lud walesche do štyrjoch druhich zyrkwjow. Wschudžom wobšcherne rumy Božich domow polne człowjekow, kiž běchu snutskownje hnuczi a polni wocžakowanja ...“

Krajna zyrkej je porucžila, spěwacž nětkle Lutherowny kěrlusch: „Sdžerž, Knježe, žwoje žlowo nam“ — w nowych spěwarškich czo. 195, w starých czo. 161 — Czi, kiž jón se starých spěwarškich — czo. 161, 1—3 šht. — spěwaja, chzpli jón pišezo tak žobu spěwacž, kaž jón s nowych spěwamy, wožebje přenju šhtucžku. Woni ju namataja w předowanju sa dženžnišchu njedželu Kantate tu w našim kópjenu. — Tuž spěwajmy jón tak s zylej wutrobu, niz jeno, dokelž je lětka 400-lětny jubilej tutoho reformaziskeho kěrluscha, ale tež tohodla, dokelž je tutón kěrlusch — po nowych spěwarškich — kaž sa našy cžaz spěwany. A cžimny to tohodla, so by naž Bóh a Knjes, kiž móže žwoju zyrkej tež bjes naž twaricž a tež druhdže twaricž, naž žwěrných namakał pišči jeho žlowje a we jeho zyrkwi a tak naž sa hódnych mēl, naž w žwojej zyrkwi šakhowacž a nam žwoju zyrkej šdžeržecž a tak žwoje žwjate Bože žohnowanje, bjes kotrehož žane wērne šbožo na semi a žana šbožnosć w njebjehach.

Se Sserbow a s dalofa.

Sserbske spěwarške. Jednory swjast nowych kěrbškich spěwarškich, kotryž hewak 3 hriwny placzi, pschedawa so tufhwilu sa potuńšchenu placziinu, sa 2 hriwnje. Sserbska předaška konferenza je postajila, so so cžaz tutoho potuńšcheneho pschedawanja, kotryž mēl s tutym mēřazora šfóncženy bncž, wo mēřaz podlěšči. Tak dostanjesch nowe kěrbške spěwarške sa 2 hr. hišacze kaž w haprleji tak w meji.

Bibliški pucžnik.

Cantate, 25. haprleje: Jesuž dunu na wuczomnilow a džesche t nim: Wšmicže žwjateho Duha! Jana 20, 22. — Jana 16, 5—15. — Psalm 98. — Až, Jesu, njech twój Duch naž potajnje wuczi, so ty našcha snutskowna pišchnosć žam žny; daj wušwolicž potajne pucže nam rucže, hacž runje pod křižom a štytnosću žmy. Njech žwět nam šli rěka a pišed nami cžeka, Bóh žlubi naž jónu na prawizu stajicž a „Bojčže žem te mni, wy moji“ nam prajicž. K. 434, 8.

Póndžela, 26. haprleje: Njedyrbjak pak tež Bóh wumóz žwojich wušwolonych, liž so wo dnjo a w nozy t njemu wotajaju, a njedyrbjak ščěrplivy bncž nad nimi? Ja praju wam: Bórny budže wón jich wumóz. Luk. 18, 7. 8. — K. 677, 9. — 1. Sam. 15, 12—23.

Wutora, 27. haprleje: Jesuž šrudži so na jich wutroby twjerdošči. Mark. 3, 5. — K. 451, 4. — Jak. 3, 1—12. — 1. Sam. 15, 24—35.

Serjeda, 28. haprleje: Šlaj, Knješowy jandžel piščindže tam a žwětlo žwěcžesche so w tym domje; a wón štorczi Pětra do boła a wubudži jeho a džesche: Stań na mēscze! A taj rječaj padžeshtaj wot jeho rukow. Jap. šf. 12, 7. — K. 673. — Jak. 3, 13—4, 6. — 1. Sam. 16, 1—13.

Štwórtk, 29. haprleje: Móžno njeje, so by Bóh šhal. Hebr. 6, 18. — K. 316, 3. — Jak. 4, 7—17. — 1. Sam. 16, 14—23.

Pjatk, 30. haprleje: Jesuž džesche t njemu: Pój sa mn! Jana 21, 19. — K. 450, 1. — Jak. 5, 1—9. — 1. Sam. 17, 1—11.

Ssobota, 1. meje: ... czi wsachu to žlowo horje se wschej wolu a wobhonichu so wschědnje w pišmje, hacž bychu wězy so tak mēle. Jap. šf. 17, 11. — Jak. 5, 10—20. — Jes. 55, 6—11. Sdžerž, Knježe, žam ty žlowo nam, wschal wot tebe so mamy, so na semi pucž t šbožnosću my we nim namakamy. K. 250, 8.

Porjedženka: W našim njedželškim kópjenu „Bomhaj Bóh“ cžiklo 15 lětnila 47 žu w spěwje J. W. někotre šmylki nastate. W šeczej šhtucžny w 5. ryncžku dnrbi rěcacž: Esy cžłowjeť, kiž mje „nelubuje“ — tam žlowo: lubuje, je wotpať. — W pošlednej šhtucžny w šecžim ryncžku žlowo „cže“ nješteji; dnrbi rěcacž: Žno wjele krocž „cže“ pntach hrěšchnito.

Wistowanje. K. J. W. w D.: Doštach a dach dale. Wulki džak. — K. R. w R.: Štož bě sa Jutry pišhilubjene, nješcže poškať. A drugeho tež niz!? — Redaktor.

Sa Rogate — Bože špicže —: Šh. w B. — Sa Exaudi — dnrbi póndželu w czišcžerčni bncž —: W. w S. — Sa Šwjatki: W. we W.